

ρεστον ἐντύπωσιν ἢ γενικὴ ἀποψὶς τῶν ἀγρίων ἐκείνων παραλίῳ τῆς Ἀκαρνανίας, τὰ ὅποια εἶναι εἰσέτι ὅποια ἦσαν καὶ ἐπὶ Θουκυδίδου. Οὐδεμία τῆς Ἑλλάδος χώρα ὑπῆρξεν ἀνεκὰθεν τόσω δυσάρμοστος εἰς τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἡθῶν. Ἀλλὰ θὰ εἰσδῶσιν ἐπὶ τέλους καὶ ἐκεῖ ὁ πολιτισμός. Τὴν εἰσβολὴν τοῦ θὰ ἐπιταχύνωσιν αὐτὰ τὰ ἀτμόπλοια, τὰ ὅποια τετράκις τῆς ἐβδομάδος παραπλέουν τὰ παράλιά της, καὶ αἱ ὁδοὶ αἵτινες θὰ διασχίσωσιν ἐντὸς ὀλίγου τὰς φάραγγάς της. Ἴσως ὁ ξένος περιηγητὴς προκρίνει τὴν παρούσαν ἀγριότητα, ἀλλ' ὁ Ἕλληνας λυπεῖται μὴ βλέπων πλειοτέρας Ζαβέρδας εἰς τοὺς πρόποδας τῶν μεγαλοπρεπῶν τούτων ὁρέων. Καθ' ὅλην τὴν ἀπόστασιν μεταξὺ Μύτικα καὶ Ζαβέρδας, παρεκτός ποιμενικῶν τινῶν καλυβῶν καὶ ἐνὸς παλαιοῦ μοναστηρίου, οὐδὲν ἄλλο ἴχνος εἶδα κατοικίας ἀνθρώπου. Ἀλλὰ καὶ τὸ μοναστήριον κεῖται τόσον ὑψηλὰ, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιον ἐὰν κατοικεῖται ἢ ὄχι. Μοῦ ἐράνην ὅτι εἶδα ἓνα ἢ δύο καλογήρους, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἐξέλαβα ὡς βάσα κορμούς δένδρων ἡμικαύστους ἢ βράχους μαυρισθέντας ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ τοὺς ἀνέμους.

Μετὰ τὴν Ζαβέρδαν τὸ ἀτμόπλοιον προσορμίζεται εἰς τὸν μεσημβρινὸν τῆς Λευκάδος λιμένα Ἀλέξανδρον, ἐκεῖθεν δὲ μεταβαίνει εἰς Ἰθάκην, ὅπου διανυκτερεύει. Ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὴν Ἰθάκην, ἀλλὰ τὸ ἀτμόπλοιον φθάνει ἐκεῖ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀποπλέει δὲ πρὸ τῆς ἀνατολῆς, ὥστε κατὰ συμβουλήν τοῦ πλοίαρχου ἀπεπιθάσθημεν εἰς Λευκάδα. Ἡ Πάρος ἐπιστρέφουσα ἐξ Ἰθάκης προσορμίζεται πρὸς βορρᾶν τῆς νήσου, παρὰ τὴν πόλιν, ὥστε αὖριον τὸ πρῶν ἐπιβιβαζόμεθα πάλιν.

Ἀπὸ τὸν λιμένα Ἀλέξανδρον ἐστείλαμεν διὰ λέμβου τοὺς σάκκους μας εἰς τὴν πόλιν τῆς Λευκάδος ἢ Ἀγίας Μαύρας, ἡμεῖς δ' ἐπορεύθημεν διὰ ξηρᾶς. Ἐτύχεῖς οἱ συνεπιβάται μας προλαβόντες κατέλαβον τὰς εἰς τὴν ἀποβάθραν περιμενούσας ἀμάξας, ὥστε ἐξεκινήσαμεν πεζοί. Ὁ περιπάτος ἦτο τερπνότατος, εἶχον δὲ καὶ συνοδοιπόρους εὐαρέστους, ἓνα νέον Λευκάδιον καὶ τὴν ἐρασμίαν ἀδελφὴν του, ὥστε δὲν ἦτο φόβος μὴ πλανηθῶμεν. Διήλθομεν ἀμπελώνας, ἐλαιῶνας, κήπους περιστοιχοῦντας ἐπαύλεις ἐξοχικᾶς— ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν του καὶ αἱ ἀηδόνες μᾶς ἐχαιρέτιζον μὲ τὸ γλυκὺ κελάδημά των— ἀριστερόθεν τὸ ὑψηλὸν καὶ καταπράσινον τῆς νήσου βουνὸν μᾶς ἔκλειε φαιδρῶς τὸν ὀρίζοντα, δεξιόθεν δὲ τὰ ὄρη τῆς Ἀκαρνανίας, πράσινα καὶ αὐτὰ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους, ἐφαίνοντο συνεχόμενα μὲ τὴν Λευκάδα.

Ἡ πόλις τῆς Λευκάδος δὲν ἔχει τὸν τύπον ἰταλικῆς πόλεως, ὡς ἡ Κέρκυρα ἢ ἡ Ζάκυνθος, ἀλλ' ἐνθυμίζει μᾶλλον τὴν Ἀνατολήν. Βλέπει

τις ὁμως ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι δὲν εὐρίσκεται εἰς πόλιν Τουρκικὴν, διότι αἱ ὁδοὶ εἶναι κανονικαί, καθαραί, τὸ δ' ἐξωτερικὸν τῶν οἰκιῶν μαρτυρεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν εὐημερίαν τῶν κατοίκων. Αἱ πλεισταὶ αὐτῶν εἶναι ξυλιναί, μία μάλιστα τῶν συνοικιῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ παραπήγματα ὁμοιάζοντα πρὸς στρατιωτικὰ καταλύματα. Αἱ ἐλαφραὶ αὐταὶ οἰκοδομαὶ ἀνηγέρθησαν μετὰ τὸν σεισμόν, ὅστις πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐπέφερε φοβερὰν καταστροφὴν ἐνταῦθα. Οἱ Λευκάδιοι κοιμῶνται ἡσυχώτεροι εἰς τὰς ξυλινὰς οἰκίας των. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν ἐπίκειται σεισμός ἀπόψε, διότι εἶναι λιθόκτιστον τὸ ξενοδοχεῖον τῆς καλῆς Κερᾶ Λ...

Υ. Γ. Ὁ δυστυχὴς ἀσθενὴς ἐξεψύχησεν ἀπόψε.

(Ἔπεται συνέχεια)

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΒΙΛΛΕΜΕΡ

(Μυθιστορία Γεωργίας Σάνδ.—Μετάφρασις Α. Β.)

Συνεχίει· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΓ'.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ὁ μαρκήσιος ἀπέκτησε τὴν πανουργίαν, τὴν σύντονον προσοχὴν καὶ τὴν ἡρεμον καὶ λεπτὴν ὀξυδέρκειαν ἀγρίου. Ἀνεκάλυψε τὸν σωλῆνα τῆς βρύσεως, ὅστις συνεκοινώνει πρὸς τὸν νεροχύτην τοῦ κάτω πατώματος.

Ἦτο μὲν κλεισμένος ὁ σωλῆν, ἀλλ' ὁ γύψος ὅστις τὸν περιέβαλλεν εἶχε πολλὰς βραγάδας. Προσεκόλλησεν ἐκεῖ τὸ οὖς του, καὶ ἀντελήφθη τῆς ὁμαλῆς καὶ μακρᾶς ἀναπνοῆς τοῦ Περάκ, ὅστις ἐκοιμᾶτο ἔτι.

Οὐδεμία λέξις, ὅσον ταπεινῶς καὶ ἄν ἐλέγετο, ἦτο δυνατὸν νὰ τοῦ διαφύγη. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἤκουσε τὴν Ἰουστίναν ἐγειρομένην καὶ λέγουσαν καθαρῶς τὰς λέξεις ταύτας:

—Ἐλα, σῆκω Περάκ. Ἡ πτωχὴ μας Καρολίνα δὲν ἐκοιμήθη βέβαια σὰν ἐσένα.

—Τί εἶνε μία νύκτα! εἶπεν ὁ Περάκ· ἔπειτα δὲν θὰ πάγω νὰ τὴν πάρω παρ' ἀφοῦ φύγη αὐτός!

Ἡ Ἰουστίνα ἠκροάσθη καὶ ὑπέλαθεν:

—Δὲν κινεῖται, ἀλλ' εἶπεν ὅτι ἐξυπνᾷ τὰ χαράγματα. Ὅπου καὶ ἄν ἦνε θὰ χαράξῃ. Θὰ φύγη χωρὶς νὰ πάρῃ τίποτε, τὸ εἶπε.

—Ἀδιάφορον, ὑπέλαθεν ὁ Περάκ, ἐγειρόμενος καὶ ἀκουόμενος ἤδη καλλίτερον, καίτοι ὠμίλει πολὺ σιγᾶ. Δὲν θέλω νὰ φύγη πεζός. Εἶνε πολὺ μακρὰ. Ὁ υἱός σου νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ τὸ ἄλογόν μου, καὶ ὅταν ἰδῶ πῶς ἔφυγε, θὰ κινήσω διὰ τὸ Λωσόν.

Ὁ Κ. Βιλλεμέρ δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκη ἀλλοῦ πληροφορίας. Ἦκαμεν ὀλίγην ταραχήν, ἵνα ἀναγγεῖται ὅτι ἡγήθη, καὶ κατέβη ἀφοῦ ἀπέθηκε τὸ βαλάντιόν του ἐντὸς τοῦ σύρτου τοῦ γραφείου. Ἐφάνη δὲ σπεύδων νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Πολινιάκ, καὶ διαβεβαιῶν ὅτι ἡθθάνετο ἐξαιρετά τὰς δυνάμεις του· ἀπεποιήθη ἐπομένως τὸν ἵππον, ὅστις θὰ τὸν ἐστενοχῶρει κατὰ τὸν κατασκοπικὸν ἀγῶνα ὃν προετίθετο. Ἐσφιγξέ τρυφερῶς τὰς χεῖρας τῶν ξένων του, καὶ ἀνεχώρησεν. Μόλις ὅμως ἐξελλθὼν τοῦ χωρίου ἠλλάξε διεύθυνσιν, ἠρώτησεν ἕνα διαβάτην καὶ εἰσεχώρησεν εἰς ἀτραπὸν φέρουσαν εἰς Λωσόν.

Ἦλπιζε νὰ φθάσῃ ἐκεῖ πρὸ τοῦ Περὰκ, νὰ τὸν ἀναμείνῃ χωρὶς νὰ φανῇ, καὶ νὰ τὸν ἰδῇ ἀπαγόντα τὴν Καρολίαν. Ὅτε δὲ οὕτως ἐβεβαιούτο ὅτι ἐπέστρεφεν αὐτὴ εἰς Λαντριάκ, τότε ἐσκέπτετο περὶ τῶν περαιτέρω. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, βλέπων ὅτι τὸν ἔφευγε, δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸν κίνδυνον νὰ χάσῃ καὶ πάλιν τὰ ἴχνη της. Ἄλλ' ὁ Περὰκ ἔσπευδε, καὶ ἡ Μικρούλα ἐβάδιζε ταχέως, καίτοι ὁ δρόμος καθίστατο ὀλονὲν δυσκολώτερος, ἀνερχόμενος πρὸς τὸ Λωσόν διὰ πολλῶν κλιτύων ὁρέων. Ἡ ἀτραπὸς ὀλίγον μόνον ἔτεμνε τὰς γωνίας τοῦ δρόμου τούτου, καὶ ὁ μαρκήσιος ἔμεινε ταχέως ὀπίσω τοῦ ἀγροτικῶ ἀμαξίου. Εἶδεν αὐτὸ διερχόμενον καὶ ἀνεγνώρισε τὸν Περὰκ, ὅστις ἐπίσης ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν ἐν τῇ πρωϊνῇ ομίχλῃ ἄνδρα τινὰ μὴ φέροντα χωρικὴν ἐνδυμασίαν, κρυβέντα δὲ ταχέως ὅπισθεν φράκτου ἐκ ξηρολίθων.

Ὁ Περὰκ ἦτο δὺςπιστος.

— Ἰσως, διενόηθη, μὰς ἐγέλασε, κ' ἐνόησε τίποτε. Αἶ, ἂν ἦνε αὐτός, καὶ τὴν μόνον εἶνε ἡ ἀρρώστια του, τὸν κάμνω ἐγὼ καὶ τοῦ περνᾶ ἡ ὄρεξις νὰ κυνηγᾶ πεζὸς τὸ ἄλογόν μου.

Ἐκέντησε τὴν Μικρούλαν, κ' ἔφθασε πλησίον τοῦ Λωσόν ἅμα ὡς ἀνέτελλεν ὁ ἥλιος. Ἡ Καρολίνα ἐναγώνιος, μετὰ φοβερὰν ἀϋπνίαν, ἤρχετο εἰς προὔπαντησίν του.

— Ὅλα ἐξαιρετά! εἶπεν εἰς αὐτήν. Ἦπατήθη-ν χθές. Δὲν εἶνε διόλου ἀρρωστος, διότι ἐκοιμήθη λαμπρὰ καὶ ἀνεχώρησε πεζὸς.

— Λοιπὸν ἀνεχώρησεν; εἶπεν ἡ Καρολίνα ἀναβαίνουσα εἰς τὸ ἀμαξίον καὶ καθημένη ἐγγὺς τοῦ Περὰκ. Λοιπὸν δὲν ὑπώπτευσεν τίποτε, καὶ δὲν θὰ τὸν ἐπανίδω πλέον· τόσον τὸ καλλίτερον...

Κ' ἐρράγη εἰς λυγμούς ὑπὸ τὴν κορδύλην της, δι' ἧς μάτην προσεπάθησε νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπόν της.

Ὁ Περὰκ ἤκουσε σπαρτατόμενον τὸ στῆθός της.

— Καὶ τόρα θ' ἀρρωστήσετε σεις! τῇ εἶπε δι' αὐστηρῶς πατρικῶ ἤθους. Ἐλᾶτε, μὴν κάμνετε ἔτσι, ἀλλέως ὁ Περὰκ δὲν θὰ σᾶς πιστεύῃ πλέον ὅταν τοῦ λέγετε ὅτι εἰσθε χριστιανή.

— Θεέ μου! ἀρκεῖ νὰ μὴν κλιῶ ἐμπρὸς του

... δὲν μοῦ συγχωρεῖς μίαν στιγμὴν ἀδυναμίας; Ἄλλὰ τί κάμνετε; Διατὶ προχωροῦμεν πρὸς τὸ Λωσόν;

Ὁ Περὰκ εἶχε νομίσει ὅτι εἶδε πάλιν τὸν μαρκήσιον προχωροῦντα.

— Νὰ μὲ συγχωρήσετε, .. εἶπεν. Ἐγὼ μίαν μικρὰν παραγγελίαν διὰ τὸ χωρίον. Εἶνε κοντά.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ χωρίον, σκεπτόμενος ὅτι ὁ μαρκήσιος ἤθελε μείνει κατασκοπεύων μακρόθεν. Προχωρήσας εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, ἀντήλαξεν ὀλίγας λέξεις μετὰ τινος τῶν κατοίκων. Δὲν ἦτο δύσκολον νὰ εὔρη πρόφασιν. Ἐπειτα, ἐπιστρέφων πρὸς τὴν Καρολίαν:

— Εἰσθε πολὺ συγχισμένη, εἶπε, καὶ θέλω νὰ σᾶς διασκεδάσω κᾶπως. Ὁ περίπατος σᾶς ὠφελεῖ. Ἐρχεσθε νὰ κάμωμεν ἕνα... μακρυνόν, πολὺ μακρυνόν;

— Ἄν ἔχης δουλειὰν εἰς κανὲν μέρος, δὲν θέλω νὰ σ' ἐμποδίσω. Πηγαίνω ὅπου θέλεις.

— Ἦθελα νὰ πάγω ἕως τὸ Μεζέγκον, εἰς τὸ χωρίον Σταύλους. Εἶνε ὠραιότατον μέρος, καὶ θὰ ἰδοῦμεν τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν τῶν Σιβετινῶν, τὴν ὁποῖαν ἔχετε τόσην διάθεσιν νὰ ἰδῆτε.

— Δὲν ἔλεγεσ ὅτι εἶνε δύσκολον πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἄλλου μηνός;

— Ναί, δὲν λέγω, εἶνε κᾶπως ὁ καιρὸς συννεφώδης καὶ θὰ ἦνε ὀλίγον χαλασμένοι οἱ δρόμοι. Δὲν ἐπῆγα πρὸς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀπὸ πέρουσιν. Ἄλλὰ λέγουν ὅτι τοὺς ἐδιώρθωσαν, κ' ἔπειτα μαζὴ μου ξεύρετε ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος.

— Σὲ βεβαιῶν ὅτι διὰ κίνδυνον δὲν μὲ μέλει. Πηγαίνωμεν.

Ὁ Περὰκ ἐνεψύχωσε τὸν ἵππον του, ὅστις διελλθὼν τὸ Λωσόν κατέβη γενναίως τὸν βραχὴν λόφον καὶ ἀνέβη πάλιν ταχέως τὴν ἄλλην κλιτύν. Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν, ὁ Περὰκ ἐπεστράφη, δὲν εἶδε πλέον κανένα ὀπίσω του, καὶ ἐθεώρησε τὸν πρὸ αὐτοῦ δρόμον, ὅστις εἶχε λίαν δυσάρεστον τὴν ὄψιν.

— Θὰ ἰδῆτε εἰς ὀλίγον τὴν ἔρημον, εἶπε δὲν σᾶς πειράζει.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπήντησεν ἐκείνη. Ὅταν εἶνε κανεὶς ἀπηλπτισμένος, δὲν τὸν πειράζει τίποτε.

Ὁ Περὰκ προὔχωρησεν, εἰδοποιῶν τὴν συντροφὴν του ἐπανειλημμένως, ὅτι ὁ ἥλιος δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ φανῇ, ὅτι ὑπελείπετο ἔτι τεσσάρων λευγῶν δρόμος, καὶ ὅτι τὸ Μεζέγκον θὰ ἦτο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα σκεπασμένον. Πάντα ταῦτα ἦσαν λίαν ἀδιάφορα εἰς τὴν Καρολίαν, ἧτις δὲν ἐμάντευε τοὺς διαταγμούς καὶ τὰς τύψεις συνειδήσεως τοῦ γηραιοῦ της φίλου.

Διῆλθον ὄρος κατάρυτον ἐκ πευκῶν, καὶ διατεμνόμενον ὑπὸ εὐρείας ἐξαίθρου, προερχομένης ἐκ παλαιᾶς ὑλοτομίας καὶ ἐκβαλλούσης εἰς εὐρεῖαν λεωφόρον, ἧτις μακρόθεν ἐφαίνετο ὡς ὁδὸς

δυναμένη νὰ περιλάβῃ ἑκατὸν παραλλήλους ἀμάξας. Ὅτε ὅμως εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν τὸ ἀμάξιον, παρέστη κοπιώδης καὶ φοβερὰ ἡ ἀνάβασις τοῦ ὑγροῦ ἐκείνου ἐδάφους, κατατετημημένου πανταχοῦ ὑπὸ βαθειῶν αὐλάκων. Περαιτέρω ἦτο ἔτι χειρότερον. Τὴν γῆν ἐπλήρουν ὄγκοι λάθρας, χωριζόμενοι ὑπὸ χαραδρῶν, ὁσάκις δὲ ἀνευρίστατο τὰ ἔχνη τῆς βατῆς ὁδοῦ, ἀνάγκη καθίστατο νὰ ὑπερπηδῶσι σωρείας μεγάλας χαλικίων, νὰ ἴστανται ἐνώπιον εὐρέως χανθάκων, καὶ νὰ ἀναζητῶσι πάλιν τὴν παλαιὰν ὁδὸν ἐν μέσῳ μυρίων ῥωγμῶν καὶ σχισμᾶδων. Ὁ ἵππος ἠνδραγάθει ἀληθῶς καὶ ὁ Περὰκ ἀνέπτυσσε θαυμασίαν δεξιότητα καὶ νοημοσύνην.

Μόλις εἶχον διατρέξει δύο λεύγας ἐντὸς δύο ὠρῶν, καὶ εὐρίσκοντο ἐν πλήρει ἐρήμῳ ἐπὶ ἀπεράντου ὁροπεδίου, εἰς ὕψος χιλίων πεντακοσίων μέτρων. Πλὴν τῶν ἀνωμαλιῶν τῆς ὁδοῦ, οὐδὲν διεκρίνετο περίξ αὐτῶν. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἀφανισθῆ, ἡ οὐμίχλη περιεκάλυπτε πάντα ὡσεὶ διὰ σαθάνου, ἀνέκφραστον δὲ ἦτο τὸ αἶσθημα τῆς θλίψεως καὶ βαρυθυμίας ὅπερ εἶχε καταλάβει τὸ πνεῦμα τῆς Καρολίνας. Καὶ αὐτὸς ὁ Περὰκ ἦτο καταβεβλημένος καὶ ἐτήρει σιγὴν. Ἡ φραγμένη ὁδός, ἣν εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ καταλίπη, δὲν ἐφαίνετο πλέον, καὶ ἀπὸ ἐνὸς ἤδη τετάρτου τῆς ὥρας ἐβάδιζον ἐπὶ γλόης σπογγώδους χαραγμένης μὲν πανταχοῦθεν ὑπὸ τῶν ποδῶν τῶν βοσκόντων κτηνῶν, ἀλλ' οὐδὲν πλέον φεροῦσας ἔχνος τροχῶν. Ὁ ἵππος ἔστη, περιρροόμενος ὑπὸ ἰδρωτός, καὶ οἰονεὶ ἀγγέλλων ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ Περὰκ ἐπέζησεν, εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ πηλώδους ἐδάφους μέχρις ἀστραγάλων καὶ προσεπάθησε νὰ κατατοπισθῆ. Ἄλλ' ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον. Κεὶ ὄρη καὶ χαράδραι ἀπετέλουσαν πεδίου ἀπέραντον ἐκ λευκοῦ ἀτμοῦ.

— Ἐχάσαμεν τὸν δρόμον, εἶπεν εἰς αὐτὸν ἡ Καρολίνα μετ' ἀδιαφορίας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἄνεμος ἤνοιξεν ὅπῃν τινα διὰ τῆς οὐμίχλης, κ' ἐφάνησαν μακρόθεν φανταστικοὶ ὀρίζοντες, πορφυρούμενοι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ἄλλ' ἡ νεφέλη ἐκλείσθη πάλιν ταχέως καὶ ὁ Περὰκ οὐδὲν κατάρθρωσε νὰ διακρίνη πρὸς τὸ μεμονωμένον ἐκεῖνο σημεῖον τῆς μεμακρυσμένης τῶν ὁρέων ζώνης. Ἐν τούτοις ἠκούσθησαν ὕλακαί, καὶ κατόπιν φωναί, δὲν ἐφάνησαν δὲ οἱ κύνες εἰμὴ ὅτε ἐπλησίασαν εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν. Προηγούντο συνοδεῖα: ἀνδρῶν καὶ ἡμιόνων φερόντων χόρτα καὶ ἄσκους. Ἦσαν ὄρειοὶ μετὰβαίνοντες ν' ἀνταλλάξωσιν εἰς τὴν πεδιάδα τὸν τυρόν καὶ τὸ βούτυρον τῶν ἀγελάδων τῶν ἀντὶ καρπῶν καὶ χόρτων τῆς κάτω χώρας. Ἐγένετο συνομιλία καὶ ἐλήφθησαν πληροφοροίαι. Ἐλέχθη εἰς τὸν Περὰκ ὅτι κακῶς ἔπραξε θελήσας νὰ μεταβῆ ἐφ' ἀμάξης εἰς τοὺς

Σταύλους, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, ὅτε τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀδύνατον, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ. Ὁ Περὰκ τὸ θεώρησε ζήτημα φιλοτιμίας καὶ ἠρώτησεν ἂν ἀπέχον ἔτι πολὺ τοῦ χωρίου. Τὸν ἐπανέφεραν εἰς τὸν δρόμον του, καὶ τῷ εἶπον ὅτι ἀπέχεν ἔτι μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ζῶά των εἶχον ἰδρώσει καὶ οἱ ὄρειοὶ ἔσπευδον νὰ φθάσωσιν, οὐδεμίαν προσήνεγκόν εἰς τὸν Περὰκ συνδρομὴν κ' ἐγένοντο ἄφαντοι, χλευάζοντες τὸ ἀμάξιόν του. Ἡ Καρολίνα εἶδεν αὐτοὺς ταχέως ἀφανιζομένους ὡς σκιὰς ἐντὸς τῆς οὐμίχλης.

Ἦτο ἀπαραίτητον ν' ἀφήσωσι τὸν ἵππον ν' ἀναπνεύσῃ, διότι οἱ νέοι ἀγῶνες πρὸς ἀναδρίχησιν τῆς ἀποτόμου ὁδοῦ εἶχον ἐξαντλήσει τὰς δυνάμεις του.

— Ὅ, τι μὲ παρηγορεῖ, εἶπεν ὁ Περὰκ βαρυθύμως, εἶνε ὅτι δὲν παραπονεῖσθε. Καὶ κάμνει κρῦον δυνατὸν! Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ὑγρασία ἐπέραςε τὸ σκέπασμά σας.

Ἡ Καρολίνα ἀπήντησε διὰ φρικιάσεως.

Νέα ὅμως σκιά διέβαινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ὄφρυν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἡ σκιά αὐτῆ ἦτο ὁ Κ. Βιλλεμέρ. Δὲν ἐφαίνετο βλέπων τὸ ἀμάξιον, καίτοι κάλλιστα τὸ ἐβλεπεν. Ἄλλὰ δὲν ἤθελε νὰ φανῆ ὑποπτέων ὅτι ἐπέβαιναν αὐτοῦ γνώριμός του. Προῦχώρει δὲ γενναίως καὶ ὑποκρινόμενος πλήρη ἀδιαφορίαν.

— Αὐτὸς εἶνε! τὸν εἶδα! εἶπεν ἡ Καρολίνα εἰς τὸν Περὰκ. Πηγαίνει ὅπου πηγαίνομεν.

— Αἶ! ἄς τὸν ἀφήσωμεν νὰ περάσῃ, κ' ἐπιστρέφομεν. . .

— Ὅχι, ὄχι! δὲν ἠμπορῶ πλέον, . . . δὲν θέλω! Μετὰ τοιαύτην ἐκδρομὴν θ' ἀποθάνῃ! Δὲν θὰ φθάσῃ εἰς τοὺς Σταύλους. Νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν!

Τοσαύτην περιεῖχεν αὐθενταίαν ὁ τρόμος τῆς Καρολίνας, ὥστε ὁ Περὰκ ὑπήκουσεν. Ἐφθασε μετ' ὀλίγον τὸν Κ. Βιλλεμέρ, ὅστις παρεμέρισεν ἵνα τοὺς ἀφήσῃ νὰ παρέλθωσι, καὶ οὐδὲ τὴν κεφαλὴν του ἤγειρεν, οὐδ' ἐσταμάτησε. Δὲν ἤθελε νὰ φανῆ ὀχληρὸς οὔτε ἀπειθής· ἤθελε νὰ μάθῃ μόνον, ἤθελε νὰ τὴν παρακολουθήσῃ μέχρι θανάτου.

Δυστυχῶς αἱ δυνάμεις του εἶχον ἐκλείπει. Ἡ δυσχέρεια τῆς πορείας ἐκείνης, προβαινούσης ἀδιακόπως εἰς ὕψος ἀπὸ τοῦ Λαντριάκ, καὶ ἰδίως ἀπὸ δύο λευγῶν, ἐν μέσῳ χάους πετρῶν καὶ πηλώδους γλόης, εἶχε προκαλέσει ἄφθονον τὸν ἰδρωτὰ του, ὃν ἤσθάνθη αἴφνης ψυχόμενον ἐκ τῆς δριμείας πνοῆς τοῦ ἀνέμου, τραπέντος εἰς ἀνατολικόν. Ἡ ἀναπνοή του ἐκόπη καὶ ἠναγκάσθη νὰ σταθῆ.

Ἡ Καρολίνα ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν, ἐτοίμη ν' ἀναφωνήσῃ. . . , ἀλλ' ὁ Περὰκ ἔδραξε τὸν βραχίονά της.

— Θάρρος, κόρη μου, εἶπεν εἰς αὐτὴν διὰ

φωνῆς πλήρους θρησκευτικῆς πεποιθήσεως. Ὁ Θεὸς σὰς τὸ ζητεῖ.

Καὶ ἡ Καρολίνα ἠσθάνθη ἑαυτὴν καταβαλλομένην ὑπὸ τὴν κρητέραν πίστιν τοῦ χωρικοῦ.

— Τι θέλετε νὰ τοῦ συμβῇ; ὑπέλαβε προχωρῶν πάντοτε. Ἀφοῦ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἔλθῃ ὡς ἐκεῖ, θὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ προχωρήσῃ ἀκόμη ὀλίγον. Δὲν ἀποθνήσκει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ ὀλίγον δρόμον. Θ' ἀναπαυθῆ εἰς τοὺς Σταύλους.

— Ἀλλὰ μὲ ἀκολουθεῖ! Βλέπετε ὅτι θὰ ἔλθῃ στιγμὴ νὰ τοῦ ὀμιλήσω, ἢ ἐκεῖ ἢ ἄλλοῦ.

— Διατί νὰ σὰς ἀκολουθήσῃ; Ποῦ ἤξευρεῖ ὅτι εἶσθε σεῖς; Τόσοι περιηγηταὶ πηγαίνουν νὰ ἰδοῦν τὸ Μεζέγκον.

— Μ' αὐτὸν τὸν καιρὸν;

— Ὁ ἥλιος, ὅταν ἐβῆκε, ἦτον λαμπρός. Δὲν ἐπηγαίναμεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἴδιον δρόμον;

Ὁ μαρκήσιος εἶχεν ἰδεῖ τὴν Καρολίαν διστάζουσαν καὶ τέλος ὑποτασσομένην. Ἡ ἐκ τούτου δὲ συζήνησις ἐπήνεγκε κατ' αὐτοῦ τὸ ὕστατον τραῦμα. Μόλις εἶδεν ὅτι ἔμεινεν ὀπίσω καὶ ἠσθάνθη ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ προχωρήσῃ. Κατέπεσε ἐπὶ τινος λίθου, ἀτενεῖς προσηλῶν τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸ μέλαν ἐκεῖνο σημεῖον, ὅπερ βραδέως ἠφανίζετο ἐνώπιόν του, διότι ὁ ἄνεμος εἶχεν αἴφνης σφοδρῶναι κ' ἐδίωκε βιαίως τοὺς ἀτμούς, οὓς ἤρχιζον νὰ διαδέχωνται ἐλαφραὶ χιόνοιο νιφάδες.— Θέλει λοιπὸν νὰ τὴν λησμονήσω ἐντελῶς; εἶπε καθ' ἑαυτὸν, αἰσθανόμενος ὅτι ἐλιποθύμει. Φεύγει τὴν ἐλπίδα... ἀπώλεσε τὴν πίστιν! Ποτέ της δὲν μὲ ἠγάπησε!

Καὶ κατεκλίθη ν' ἀποθάνῃ.

ΚΕ'.

— Ἐμπρός, ἔμπρός! ἔλεγεν ὁ Περὰκ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, βλέπων πυκνουμένην τὴν χιόνα. Αὐτὸ εἶνε χειρότερον ἀπὸ τὴν καταχνιά! Ὅταν ἀρχίζῃ νὰ χιονίζῃ, στρώνεται γρήγορα ὁ δρόμος, καὶ σὲ σκεπάζει ὡς τὸ κεφάλι!

Ὁ ἄφρων ἐκεῖνος λόγος κατεξανέστησε τὴν Καρολίαν. Ἠθέλησε νὰ πηδήσῃ κάτω τοῦ ἀμαξίου, ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ νὰ βεδίση μέχρι οὗ ἀπῆντα τὸν Κ. Βιλλεμέρ.

Ὁ Περὰκ τὴν ἐκράτησεν, ἀλλ' ἠναγκάσθη τέλος νὰ ἐνδώσῃ Ἠρχισαν δὲ οὕτω διατρέχοντες πάλιν πρὸς τὰ ὀπίσω, μ' ὄλον τὸν κίνδυνον ὅστις ἠΰξανεν ἀδιακόπως, καὶ μ' ὄλας τὰς δυσκολίας τῆς πορείας των, ἦτις ὄλονεν ἐγίνετο βραδυτέρα, τὴν ἡμίσειαν λεύαν, ἢν μετὰ τὸσου κόπου εἶχον διατρέξει, ἀφ' οὗτου ἔπαυσαν νὰ βλέπωσι τὸν μαρκήσιον.

Μάτην ἀνεζήτησαν αὐτὸν διὰ τῶν βλεμμάτων. Ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἡ χιών εἶχε καλύψει εὐρεῖα τὸ ἔδαφος καὶ τὰς ἀνωμαλίας του. Ἀδύνατον ἦτο εἰς αὐτοὺς νὰ ἴδωσιν ἂν παρῆλθον τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἠθέλον νὰ ἐρευνήσωσιν. Ἡ Καρολίνα ἐστέ-

ναζε χωρὶς κἂν ν' ἀκούῃ τοὺς στεναγμούς της, κ' ἔλεγε μόνον: «Θεὲ μου! Θεὲ μου!» Ὁ δὲ Περὰκ δὲν προσεπάθει πλέον νὰ τὴν καθησυχάσῃ, καὶ τὴν προέτρεπε μόνον νὰ παρατηρῆ μετὰ προσοχῆς.

Αἴφνης ὁ ἵππος ἐσταμάτησε.

— Ἐδῶ θὰ ἦνε τὸ μέρος ὅπου ἠύραμεν τὸν δρόμον, εἶπεν ὁ Περὰκ. Ἡ Μικροῦλα τὸ ἐνόησε.

— Τότε ἐπροχωρήσαμεν πολὺ! ἀπήντησεν ἡ Καρολίνα.

— Ἀλλὰ δὲν ἀπαντήσαμεν κανένα! ὑπέλαβεν ὁ Περὰκ. Ὁ κύριος αὐτός, ὅταν εἶδε τὸ χιόνι, θὰ ἐγύρισεν εἰς τὸ Λωσόν, κ' ἐμεῖς ποῦ εἴμεθα πλησιέστερα εἰς τοὺς Σταύλους, τρέχουμεν τὸν κίνδυνον νὰ μείνωμεν ἐδῶ, σὰς εἰδοποιῶ, ἂν δὲν παύσῃ νὰ χιονίζῃ.

— Πήγαινε Περὰκ, πήγαινε σύ! ἀνέκραζεν ἡ Καρολίνα κ' ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς χιόνοιο. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ ἕως νὰ τὸν εἴρω.

Ὁ Περὰκ οὐδὲν ἀπήντησε. Κατέβη καὶ αὐτός καὶ ἤρχισεν ἐρευνῶν, ἀλλὰ χωρὶς ἐλπίδοιο. Ἡ χιών εἶχε ἤδη ἡμίσειος ποδὸς πάχος, καὶ οὐδὲν ἀπίθανον νὰ ἐκρύπτετο ἤδη πτώμα ἐντὸς κοιλοτήτοιο τινος ὅπου ἐσώρευε τὴν χιόνα ὁ ἄνεμος.

Ἡ Καρολίνα ἐβάδιζε κατὰ τύχην, προχωροῦσα αὐτομάτωο ὡς ἄψυχον σῶμα. Τοσαύτην εἶχε νευρικὴν ἔξασιν. Εἶχεν ἤδη ἱκανῶο μακρυνθῆ τοῦ ἀμαξίου, ὅτε ἤκουσε τὸν ἵππον σφοδρῶο πνευστιῶντα ἐνῶ ἐκυπτε τὴν κεφαλήν. Ἐνόμισεν ὅτι ἐξέπνεε, καὶ θεωροῦσα αὐτὸν ἐν ἀγωνίᾳ τὸν εἶδεν ὀσφραϊνόμενον πρὸ τῶν ποδῶν του παραδόξωο. Τοῦτο ἦτο ἀποκάλυψις δι' αὐτήν. Ὁρμησεν εὐθύο ἐκεῖ καὶ διέκρινε χεῖρα φέρουσαν χειρόκτιον καὶ οἰνοεῖ νεκράν, ἢν ἡ πνοή τοῦ ἵππου, διαλύουσα τὴν χιόνα κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἶχεν ἀποκαλύψει. Τὸ ὑπὸ τὴν χιόνα ἐκτάδην κείμενον πτώμα ὑπῆρξεν ἐμπόδιον, ὅπερ ὁ ἵππος δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπερβῇ καταπατῶν. Ὁ Περὰκ προσέδραμεν εἰς τὰο κραυγὰο τῆο Καρολίναο, κ' ἐξαγαγὼν τῆο χιόνοιο τὸν Κ. Βιλλεμέρ ἀπέθηκεν αὐτὸν ἐντὸο τῆο ἀμάξιοιο ὅπου ὑπεστήριξεν αὐτὸν ἡ δεσποινίοο Σαῖν-Ζενέ, προσπαθοῦσα νὰ τὸν θερμάνῃ ἐντὸο τῆο ἀγκάλιοιο τῆο.

Ὁ Περὰκ ἐδράξε πάλιν τοὺο χαλινοὺο κ' ἐτρέπη ἐκ νέου πρὸο τὸ Μεζέγκον. Ἐβλεπε κάλλιστα, ὅτι οὐδὲ στιγμὴν ἔπρεπε νὰ χάσῃ, ἀλλ' ἔβαινε χωρὶο νὰ γνωρίζῃ ποῦ ἐπάτει, κ' ἐντὸο ὀλίγου ἠφανίσθη ἐντὸο χαράδραο ἢν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ. Ὁ ἵπποο ἐσταμάτησε μόνοο του. Ὁ Περὰκ τὸν ἀνήγειρε καὶ προσπαθῶν νὰ τὸν ὀπισθοδρομήσῃ παρετήρησεν ὅτι οἱ τροχοὶ εἶχον ἐμπλακῆ εἰς ἀόρατοιο τι ἐμπόδιον. Ἀλλῶο δὲ καὶ ὁ ἵπποο ἦτο παντελῶο ἐξηνητλημένοο. Παρώρμησεν αὐτὸν εἰς μάτην, τὸν ἐκέντησε, τὸν ἐμάστισε μάλιστα, τότε πρῶτον ἐπὶ ζωῆο του, κ' ἐνέτεινε τὸν χαλινὸν μέχριο αἵματοο. Τὸ ταλαί-

πυρον ζῶον τὸν ἐθεώρησε διὰ βλέμματος σχεδὸν ἀνθρωπίνου, ὡσανεὶ ἔλεγε: ἕκαμα περισσότερον τῶν δυνάμεών μου· τὸρα μοῦ εἶνε ἀδύνατον πλέον νὰ σᾶς σώσω.

— Θὰ χαθῶμεν λοιπὸν ἐδῶ; εἶπεν ὁ Περὰκ ἀποθεταβήρημένος καὶ βλέπων πίπτουσαν κύκλω τὴν χιόνα εἰς ἀδράς καὶ ἀμειλίχτους νιφάδας.

Τὸ ὀροπέδιον εἶχε μεταβληθῆ εἰς στέππην τῆς Σιβηρίας, καὶ τὸ Μεζέγκον μόνον προέβαλλεν εἰς τὸ βάθος τὴν πελιδινήν αὐτοῦ κορυφὴν ὑπὲρ τὴν καταγιγίδα. Οὔτε δένδρα, οὔτε στέγη, οὔτε βράχος τις πρὸς καταφύγιον. Ὁ Περὰκ συνησθάνετο, ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχε σωτηρίας μέσον.

— Ἄς ἐλπίσωμεν! εἶπε, ἔνοσων ἀπλῶς, κατὰ τὴν εἰθισμένην ταύτην φράσιν τῶν μεσημβρινῶν: ἄς περιμένωμεν!

Ἐν τούτοις διενεόθη μετὰ μικρὸν νὰ κερδήσῃ ἔτι ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἔστω καὶ τὸ τελευταῖον τῆς ζωῆς του. Λαβὼν μικρὰν σανίδα ἀπὸ τοῦ ἀμαξίου του, ἤρχισε παλαιῶν δι' αὐτῆς κατὰ τῶν νιφάδων, αἵτινες σωρευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἠπέιλον νὰ θάψωσι μετὰ μικρὸν καὶ ἵππον καὶ ἀμάξιον. Ἐπὶ δέκα λεπτὰ ἠγωνίσθη οὔτως ὡς ἀθλητῆς τὸν ἀδιάκοπον ἐκείνον ἀγῶνα, διανοούμενος ὅτι ἐματαιοῖται μὲν ἴσως ἀλλ' ὅτι ὑπερήσπιζεν οὔτω ἑαυτὸν καὶ τὴν Καρολίαν μέχρι τελευταίας του πνοῆς.

Μετὰ τὰ δέκα ταῦτα λεπτὰ νύχαισθησε τὸν Θεόν. Ἡ χιών ἠραιούτο, ὁ ἀνεμος ἐκόπαζε καὶ ἐπανήρχετο ἡ ὀμίχλη, πολὺ ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνος. Ἐβράδυνε τότε τὴν ἐργασίαν του, χωρὶς ὄμως νὰ τὴν ἐγκαταλίπη, καὶ εἶδε τέλος μετὰ μικρὸν ὠχρὰν τινα ζώνην διαφανομένην εἰς τὸ βάθος τοῦ ἕριζοντος. Ἦτο ἐπαγγελία αἰθρίας.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὔτε λέξιν εἶχεν εἰπεῖ, οὔτε βλασφημήσει ὁ Περὰκ. Ἄν ἡ Καρολίνα ἐκινδύνευε ν' ἀπολεσθῆ ἐκεῖ, δὲν ἤθελε τὸ ἐννοήσει πρὸ τῆς τελευταίας στιγμῆς. Ἐν τούτοις τὴν ἐθεώρησε καὶ τὴν εἶδε τὸσον ὠχρὰν καὶ τοσοῦτον ἀπλανῆς ἔχουσαν τὸ βλέμμα, ὥστε ἐτρόμαξεν.

— Αἱ, καλὰ! ἐφώνησε. Τί κάμνεται ἔτσι; τὸρα ἐπέρασε! Δὲν εἶνε πλέον τίποτε!

— Βέβαια, τίποτε! ἀπήντησεν ἐκείνη πικρῶς γελῶσα καὶ δεικνύουσα εἰς αὐτὸν τὸν Οὐρβανὸν ὑπτιον ἐπὶ τοῦ καθίσματος τοῦ ἀμαξίου, πελιδνὸν ἀπὸ τοῦ ψύχους κ' ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἀνοικτούς καὶ ὑελώδεις ὡς πτώματος.

Ὁ Περὰκ ἐθεώρησε καὶ πάλιν περὶ ἑαυτὸν ἀλλ' οὐδεμίαν παρίστατο ἐλπίς ἀνθρωπίνης ἐπιβουρίας. Ἐπήδησεν ἐπὶ τὴν ἀμαξαν, ἔσφιγγε τὸν Κ. Βιλλεμέρ εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἤρχισε νὰ τὸν τρίβῃ ῥωμαλέως, μωλωπιζῶν αὐτὸν διὰ τῶν σιδηρῶν του χειρῶν, καὶ προσπαθῶν νὰ τῷ μεταδώσῃ τὴν θερμὴν τοῦ γηραιῶ τοῦ αἵματος, ὅπερ ἀνεξωγοῦναι ἢ ἐργασία καὶ ἡ θέλησις. Ἀλλὰ

μάταια πάντα. Εἰς τ' ἀποτελέσματα τοῦ ψύχους προσετίθετο καὶ νευρική τις κρίσις, ἰδιόζουσα εἰς τὸν ὄργανισμὸν τοῦ μαρκησίου.

— Ἀλλὰ δὲν ἀπέθανεν! ἔλεγεν ὁ Περὰκ. Τὸ αἰσθάνομαι, εἶμαι βέβαιος. Ἄχ! νὰ εἶχα μὲ τι ν' ἀνάψω φωτιάν! ἀλλ' ἐδῶ ἔχει μόνον πέτραις!

— Δὲν καίομεν τὸ ἀμάξι; ἐφώνησεν αἰφνης ἡ Καρολίνα.

— Καὶ αὐτὸ γίνεται... ἀλλὰ ἔπειτα;

— Ἐπειτα, ἔπειτα... ὁ Θεὸς θὰ μᾶς στείλῃ βοήθειαν. Δὲν βλέπετε ὅτι τὸ σπουδαιότερον εἶνε τὸρα νὰ μᾶς καταλάβῃ ἐδῶ ὁ θάνατος;

Ὁ Περὰκ εἶδε τὴν Καρολίαν τὸσον ὠχρὰν, καὶ τὸσον ἰώδεις τὰς παρειὰς τῆς, ὥστ' ἐνόμισεν ὅτι ἠσθάνετο κ' ἐκείνη ἐπερχόμενον τὸν θάνατον.

Ἐξέλιπε πᾶς δισταγμὸς του, καὶ ἀπεφάσισε τὴν θυσίαν ὑπὲρ τῶν ὄλων. — Ἐξέειξε τὸν ἵππον του, ὅστις κατεκλίθη εὐθύς, ὡς οἱ τῶν κοζάκων ἵπποι, ἐπὶ τῆς χιόνος ἔν' ἀναπαυθῆ. Ἀφήρησε τὸ κάλυμμα τοῦ ἀμαξίου, καὶ ἀποθέσας αὐτὸ κατὰ γῆς ἔθηκεν ὑπ' αὐτὸ τὸν Κ. Βιλλεμέρ, ἀναίσθητον πάντοτε, ἀκίνητον καὶ παγωμένον. Εἶτα δὲ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κιβωτίου τοῦ ἀμαξίου ὀλίγας δράκας ἀχύρων, παλαιὰ χαρτῖα καὶ ῥάκη τινα καρaboπάνου, ἐσώρευσε αὐτὰ ὑπὸ τὸ ἀμάξιον καὶ τὰ ἀνήψε διὰ τῶν πυρῶν του. Συντριψας δὲ διὰ τῶν πεταλωτικῶν του ἐργαλείων τὰς σανίδας καὶ τὰ πέταυρα τοῦ πτωχοῦ ἀμαξίου του, κατώρθωσε νὰ παραγάγῃ φλόγα καὶ δαυλοὺς ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν. Συνέτριβεν ὀλονὲν καὶ ἕκαιεν. Ἡ χιών δὲν ἔπιπτε πλέον, καὶ ὁ Κ. Βιλλεμέρ, τοποθετημένος ἐντὸς ἡμικυκλίου φλεγόντων συντριμμάτων, ἤρχιζε νὰ θεωρῆ μετ' ἐκπλήξεως τὴν πρὸ αὐτοῦ παράδοξον σκηνήν, ἣν ὑπελάμβανεν ὡς ὄνειρον.

— Ἐσῶθη, ἐσῶθη! ἀκούεις Περὰκ; ἀνεφώνησεν ἡ Καρολίνα, ἥτις ἠσθάνθη αὐτὸν προσπαθοῦντα νὰ ὑπεγερθῆ. Εὐλογημένος νὰ ἦσαι! Σὺ τὸν ἔσωσες.

Ὁ μαρκησὶς ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς Καρολίνης ἐγγὺς του, ἀλλὰ νομίζων ὅτι διετέλει πάντοτε ἐν ὑπνωτικῇ παραισθησίᾳ, δὲν προσεπάθει νὰ τὴν ἰδῆ. Δὲν ἐνόησε τὰ συμβαίνοντα εἰμὴ ὅτε ἠσθάνθη ἐπὶ τῶν χειρῶν του τὰ χεῖλη τῆς Καρολίνης: ὑπέθεσε τότε, ὅτι ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ, ἀφοῦ ἐκείνη δὲν τὸν ἀπέφευγε πλέον, καὶ τῇ εἶπε: χαῖρε!

— Ὅχι, ὄχι. ἀποχαιρετισμὸν! ἀπήντησεν ἐκείνη καταφιλοῦσα τοῦ μέτωπόν του. Πρέπει νὰ ζήσετε... τὸ θέλω... σᾶς ἀγαπῶ!

Ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἐκάλυψε τὴν ὠχρὰν μορφὴν του, ἀλλ' οὐδεὶς λόγος ἠδυνήθη νὰ δηλώσῃ τὴν χαρὰν αὐτοῦ. Ὁ μαρκησὶς ἐφοβεῖτο ὅτι ὠνεῖρετο ἐπὶ ἀλλὰ προδήλως ἀνεξωγοῦντο. Ἡ θερμότης εἶχε συγκεντρωθῆ ὑπὸ τὸ κάλυμμα τοῦ ἀ-

μαξίου, ὅπερ ἔστεγεν αὐτόν, κατέκειτο δὲ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀνέτως ἐπὶ τῶν ἐπενδυτῶν τῆς Καρολίνας καὶ τοῦ Περὰκ.

— Ἀλλὰ πρέπει τέλος πάντων νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ, διενόηθη οὕτως, καὶ τὸ ἀνήσυγον βλέμμα του ἀνηρώτησε τὸν αἰθριάζοντα ὀρίζοντα.

Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, τὸ πῦρ ἐσβέννυτο ἐλλείψει τροφῆς, καὶ ὁ ἀσθενὴς δὲν θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ βαδίσῃ μέχρι τῶν Σταύλων. Θὰ ἠδύνατο δὲ καὶ ἡ Καρολίνα; Μόνη διεξόδος ἦτο νὰ ἐπιβῶσι καὶ οἱ δύο τοῦ ἵππου. ἀλλ' ἠδύνατο ἄραγε νὰ τοὺς φέρῃ τὸ κατακόπον ζῶον; Ἀδιάφορον ἔπρεπε νὰ γείνη δοκιμὴ, καὶ πρῶτον πάντων νὰ δοθῇ τροφή εἰς τὸν ἵππον. Ὁ Περὰκ τὴν ἀνεζήτησεν, ἀλλὰ δὲν τὴν εὔρε πλέον. Ἡ φλόξ εἶχε καταφάγει καὶ αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀμαξίου.

Ἐκφώνησις τῆς Καρολίνας ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν ἐλπίδα. Τῷ ἔδειξεν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι ὑψώματος μικρὸν τινα καπνόν. Ὁ Περὰκ ἔδραμεν ἐκεῖ καὶ εἶδεν ὑποκάτω του βωδάμαξον κοπιωδῶς προσεγγίζον, οὕτινος ὁ βοηλάτης ἐκάπνιζεν ἵνα θερμανθῇ.

— Βλέπεις! τῷ εἶπεν ἡ Καρολίνα, ὅτε τὸ ἀμάξιον τοὺς ἐπλησίασεν· ὁ θεὸς μᾶς ἐβοήθησεν!

Ὁ Κ. Βιλλεμέρ ἦτο ἔτι τόσον ἀδύνατος, ὥστε ἐδέησε νὰ τὸν μεταφέρωσιν εἰς τὸ βωδάμαξον, ὅπερ εὐτυχῶς ἦτο φορτωμένον ἄχυρον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ Περὰκ παρέχουσαν οὕτως εἶπειν τὸν μαρκήσιον. Ἡ Καρολίνα ἀνέβη πλησίον του. Ὁ Περὰκ ἐπέβη τοῦ ἵππου του, καταλείπων τὰ λείψανα τοῦ πτωχοῦ ἀμαξίου του, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἔφθασαν τέλος εἰς τὸ χωρίον τῶν Σταύλων.

Ὁ Περὰκ παρῆλθε περιφρονητικῶς πρὸ τοῦ πανδοχείου γιγαντώδους γυναικός, μὲ γυμνάς τὰς κνήμας καὶ μὲ χρυσοῦν περιδέραιον, ἀληθοῦς βραδυπόδος βδελυγμίαν ἐμπνέοντος. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ μαρκήσιος οὐδεμιᾶς ἤθελε τύχει ἐκεῖ περιποιήσεως. Ἀπεβίβασε δ' αὐτόν παρά τιμι γνωρίμῳ χωρικῷ. Ἐσπευσαν πάντες περὶ τὸν ἀσθενῆ ἔρωτῶντες καὶ προσφέροντες, χωρὶς ἐκείνος κἂν ν' ἀκούη. Ὁ Περὰκ ἐξέβαλεν ἀβεντικῶς τοὺς περιττοὺς, ἔδωκε διαταγὰς κ' ἐπελήφθη μόνος τοῦ ἔργου. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἔλαμψε τὸ πῦρ ἐν τῇ ἐστίᾳ καὶ ὁ οἶνος ἔβραζεν ἐν τῇ χύτρᾳ. Ὁ Κ. Βιλλεμέρ, ἐξῆπλωμένος ἐπὶ παχείας στωμνῆς ἄχυρου καὶ χόρτου ξηροῦ, ἔβλεπε τὴν Καρολίναν, γονυπετῆ πρὸ αὐτοῦ, καταγινομένην νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πῦρ μὴ καύσῃ τὰ ἐνδύματά του καὶ θεωροῦσαν αὐτὸν περιπαθῶς μετὰ μητρικῆς ἀγάπης. Κ' ἐκείνη μὲν ἀνησυχεῖ ὡς πρὸς τὸ φοβερὸν ποτόν, ὅπερ διὰ πολλῶν ἀρωμάτων παρεσκευάζεν ὁ Περὰκ διὰ τὸν μαρκήσιον· ἀλλ' αὐτὸς εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν πείραν τοῦ χωρικοῦ. Ἐνευσεν ὅτι ἤθελε νὰ πίνῃ, καὶ ἡ Καρολίνα προσήγγισε τρέμουσα τὸ κύπελλον εἰς τὰ χεῖλη του. Μετ' ὀλίγον ἠδυνήθη νὰ ὀμιλήσῃ, νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς

ξένους του, καὶ νὰ εἶπῃ εἰς τὸν Περὰκ, σφίγγων τὰς χεῖράς του ὅτι ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνος μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς Καρολίνας.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΙΕΡΗ

καὶ ἡ ὑπὸ τῶν Τούρκων πολιορκία
τῆς Κερκύρας.

Ἡ διήγησις αὕτη, ἦν πρῶτος ἀφηγήθη ὁ ἐν Κερκύρᾳ πρόβενος τῆς Αὐστρίας V. Warsberg ἐν τοῖς Ὀδυσσεακοῖς τοπίοις (Odysseische Landschaften), μετεφράσθη ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ ἀνα τὴν Ἀνατολὴν ταξειδίου τοῦ διαδόχου τῆς Αὐστρίας Ρουδόλφου (Die Orientreise des Kronprinzen Rudolf).

Ἀρχομένου τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος κατόκει ἐν Ὑψῷ χωρίῳ τῆς Κερκύρας, κειμένῳ κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Παντοκράτορος, ζεύγος ἐκπλήσσον καὶ αὐτοὺς τοὺς Κερκυραίους διὰ τῆς καλλονῆς του. Περὶ οὐδὲν ἄλλο διέτριβεν ἢ τὴν ἄπαυστον ἀμοιβαίαν ἀγάπην, τὴν εἰς τὴν περιχώρον διανομὴν ἀφθόνων εὐεργεσιῶν, τὴν καλλιέργειάν τινων ἐλαιοδένδρων καὶ τὴν κηπουρικὴν. Οὕτω λέγεται ὅτι ὑπ' αὐτῶν ἐφυτεύθησαν οἱ ἐν τῷ ὄρμῳ φοίνικες καὶ αἱ αὐτόθι πυκναὶ συκαῖ. Ὁ κόσμος ἐκάλει αὐτοὺς Περαιῶς ἀπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πέραν, ἀλλ' ὀλίγα ἐγνώριζε περὶ αὐτῶν. Τῇ 18 Μαρτίου τοῦ 1704 ἀπεβίβασεν αὐτοὺς βενετικὸν ἐμπορικὸν πλοῖον εἰς τὸ λοιμοκαθαρτήριο τῆς Κερκύρας, ἀφ' οὗ δὲ ὑπέστησαν τὴν τεσσαρακοθήμερον κάθαρσιν ὁ νεανίας ἐπεσκέφθη μόνος τὸν Βενετὸν διοικητὴν τῆς νήσου. Ἐπέδειξε δ' αὐτῷ θερμὰ συστατικὰ τοῦ παρὰ τῷ σουλτάνῳ ἐν Κωνσταντινουπόλει βαΐλου τῆς βενετικῆς πολιτείας. Ἐν τοῖς γράμμασι τούτοις ὁ προστατευόμενος Νικόλαος Πιέρης ἐλέγετο Ἕλλην ἐκ Φαναρίου, μέγας τέως προσενηκῶν ὑπηρεσίας εἰς τὸν πρεσβευτὴν καὶ ἀναδειχθεὶς διὰ παντὸς τρόπου ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς πολιτείας καὶ τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς. Καὶ ἡ μὲν συστατικὴ ἀπηυθύνετο πρὸς ἀπάσας τὰς ἀρχάς, εὐχὴ δ' εἰς μόνον τὸν διοικητὴν. Ἀλλὰ λέγεται ὅτι πρὸς τοῦτον ἐκόμισε καὶ ἐμπιστευτικὸν ἐπιστόλιον, ἐν ᾧ ἀνεπτύσσοντο ὅλα τὰ αἷτια τῆς ἐπιβεβλημένης ταύτης εὐγνωμοσύνης· ἀλλὰ περὶ τούτων τότε οὐδεὶς ἔμαθέ τι. Περὶ δὲ τῶν περιπετειῶν ἐξ ὧν ὁ κύριος Πιέρης ἐκ Φαναρίου ἠναγκάσθη νὰ ἔλθῃ εἰς Κέρκυραν ἐν οὐδετέρᾳ τῶν ἐπιστολῶν ἐγένετο λόγος, ὡς οὐδὲ περὶ τῆς κυρίας. Ὁ νεανίας οὐδ' ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ διοικητοῦ ἐποίησατο λόγον περὶ αὐτῆς. Κατὰ δὲ τὸ βενετικὸν ἀξίωμα, ἰσχύον καὶ ἐν ταῖς βενετικαῖς κτήσεις, καθ' ὅπᾳ τις ἔμενεν ἀνενόηλος ἐφ' ὅσον δὲν ἐτάρασσε τὰ τῆς βενετικῆς πολιτείας, ὁ διοικητὴς οὐδεμίαν ἐπέδειξε φροντίδα περὶ τῆς μυστηριῶ